

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

En ik weet dat het goed en het kwaad tot alle menschen gekomen is; of anders is hij schuldeloos die het goede niet weet te onderscheiden van het kwaade; doch die goed en kwaad weet, aan hem is gegeven volgens zijne verlangens, hetzij hij goed of kwaad verlangt, leven of dood, blijdschap of wroeging van het geweten.

ALMA 29 : 5.

No. 17.	1 September 1911.	16de Jaargang.
---------	-------------------	----------------

DE HEILIGE GEEST.

Met dit artikel waarin we een weinig wenschen te zeggen over den Heiligen Geest als eene der persoonlijkheden van de Godheid, en het ontvangen daarvan, zullen wij voorloopig onze behandeling der eerste beginselen van het Evangelie besluiten, om in een volgend nummer eene vergelijking te geven tusschen Goddelijke Openbaring, Christelijke Theologie en Moderne Ideën, als door ons overgenomen uit „*Liahona*”, en oorspronkelijk geschreven door Joseph E. Taylor.

De Heilige Geest nu is ons bekend als de derde persoon in de Goddelijke Drieheid — om het woord Drieëenheid, onder de Christelijke secten zoo algemeen verbreid, niet te gebruiken. — Dr. James E. Talmage in zijne uitlegging van de Artikelen des Geloofs zegt er van: „De éénheid hiervan is een type van volkomenheid; het verstand van het eene lid der Goddelijke Drieheid is het verstand als 't ware van de anderen; zooals een hunner ziet, met een oog vol van volkomenheid en zuiverheid zoo zien en verstaan ze allen gelijk. Onder geheel gelijke omstandigheden, zal ieder hunner altoos geheel in denzelfden geest handelen, geleid door dezelfde beginselen, — onfeilbaar rechtvaardig en billijk. De Eenheid der Godheid, waarvan de Schriften zoo overvloedig getuigen is niet eene raadselachtige eenheid van wezen, of onnatuurlijke en daarom onmogelijke vermenging van persoonlijkheden, — neen, Vader, Zoon en Heilige Geest zijn juist zoo duidelijk onderscheiden in hunne verschillende persoonlijkheden,

als drie afzonderlijke wezens in het vleesch. Hunne éénheid van doel en handeling is zoodanig, dat het Hunne bevelen geheel tot één doel zijn, en Hunne gezamentlijke wil is de wil van God".

Dat inderdaad deze drie personen volkomen onderscheiden zijn, zóó, dat wijl de een zich op één zekere plaats bevindt, de andere of anderen op 't zelfde oogenblik op andere plaatsen kunnen zijn, is zeer duidelijk in de Schriften verklaard, ten allerklaarste echter treedt dit aan het licht, wanneer wij letten op de komst van Christus in het vleesch. Zijne persoonlijkheid, deel uitmakende van de Goddelijke Drieheid, kwam hier op de aarde, verre van de gewesten des Hemels, — alwaar Hij onbelichaamd tot op dat oogenblik had vertoefd, — en bracht alhier een (hoewel korte) menschenleeftijd door, afgescheiden en afzonderlijk levende van den Vader en den Heiligen Geest. Hij ondervond natuurlijk den Hemelschen invloed van Zijnen Vader en den Heiligen Geest, maar toch was Zijn leven hier een zelfstandig persoonlijk bestaan, en wijst de geschiedenis ons zelfs één moment aan, waar de Eeuwig Reine, volgens eigen overtuiging geheel alleen was gelaten in den strijd die Hij had door te maken, toen Hij n.l. in den hof der smarten uitriep: „Mijn God! Mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten!" Hier was Hij dan geheel van den Vader verlaten, een sterk bewijs derhalve, dat Zij inderdaad niet één van wezen waren, zooals algemeen voor eeuwen is verondersteld. Een ander duidelijk beeld toont ons den doop van Jezus, waar de Zoon in het water op de aarde, de Heilige Geest uit den Hemel nederdalende, en de Vader in den Hemel Zijne stem verheffende was, ter goedkeuring van de daad door den Zoon gedaan, ons alzoo de afzonderlijkheid der Drie op heldere wijze doende zien.

Vastgesteld alzoo, dat de leden der Drieheid in den Hemel afzonderlijk onderscheiden zijn, laat ons thans overeenkomstig het opschrift van dit artikel, ons meer in 't bijzonder bezighouden met den Heiligen Geest, de meestal laatstgenoemde der Drie.

Hierover dan schrijft weder dezelfde Talmage als volgt: „De Heilige Geest, ook Geest genoemd, alsmede Geest des Heeren, Trooster en Geest der Waarheid, woont niet in een lichaam van vleesch en beenderen, maar is eene persoonlijkheid van Geest. Ook weten wij dat de Geest zich heeft geopenbaard in den vorm van een mensch, (I Nephi 11 : 11.) Het is door de bediening van dien Geest, dat de Vader en de Zoon werken in betrekking tot hunne handelingen met het menschedom. Door Hem — den Geest — wordt kennis medegedeeld, en de groote werken der Schepping gedragen. De Heilige Geest is de getuige van den Vader en den Zoon, aan den menschen hunne eigenschappen

verklarende, en als 't ware een verslag gevende van de andere persoonlijkheden der Godheid."

Joseph Smith in eene openbaring opgeteekend in Leer en Verb. 130 : 22 zegt het volgende: „De Vader heeft een lichaam van vleesch en beenderen, zoo tastbaar als dat van een mensch, de Zoon eveneens, doch de Heilige Geest heeft geen lichaam van vleesch en beenderen, maar is eene persoonlijkheid van Geest. Indien dit niet zoo ware, kon de Heilige Geest niet in ons wonen."

De Heilige Geest derhalve, hoewel evenals de andere twee Personen der Goddelijke Drieheid cen zelfstandig wezen zijnde van Geest, wat — hoewel oneindig fijner, en met onze vleeschelijke oogen in normalen toestand niet waarneembaar, — toch ook stof is, gaat uit van den Vader en den Zoon, en is zoo-doende in staat om bij de menschen woning te maken. Het was door dien Heiligen Geest, dat God de Vader menige openbaring gaf aan het menschdom. Ja zelfs geen enkel ding kan naar waarheid volbracht worden, dan door middel van dien Heiligen Geest, als zijnde den invloed van den Vader en den Zoon, en die het wezen van iedereen die God wil dienen dient te doordringen. Niemand, zoo zeide Jezus, kon zeggen, dat Hij de Christus was dan door den Heiligen Geest. De Nephitische profeten van ouds verklaarden, dat nadat Jezus gekruisigd zoude zijn, Hij uit de dooden zoude verrijzen en zichzelf zoude openbaren aan de Heidenen door den Heiligen Geest. Toen Jezus nog op het vasteland alhier vertoefde, en nog niet Zijn lijden ten volle had ondergaan, vertelde Hij Zijne discipelen, dat het hen van nut was dat Hij henenging, omreden anders kon tot hen de Trooster niet komen welke hen in alle waarheid zoude leiden. Deze Trooster nu was de Heilige Geest, getuige Joh. 14 : 26.

Deze Heilige Geest dan werd, nadat Jezus ten Hemel was gevaren voor 't eerst opgemerkt op het Pinsterfeest, alwaar Hij in zóó rijke mate werd uitgestort, dat dit den discipelen in staat stelde, om hoe onwetend ze vroeger ook nog waren, onmiddellijk met groote kracht van Christus en Zijne opstanding te kunnen getuigen. Later toen de discipelen, — nu Apostelen geworden, — uitgingen om het Evangelie te verbreiden, deelden zij op hunne beurt dien Geest mede aan alle gedoopten, opdat die hen eveneens in staat zoude stellen om te leeren in de wegen des Heeren te blijven wandelen.

Dat de H. Geest alleen gegeven werd in vroegere dagen aan hen die de eerste beginselen, — waaronder de noodzakelijke doop — op de rechte wijze hadden ondergaan, moge blijken uit de quasi gedoopten welke Paulus te Efeze vond. (Hand. 19.) Ze hadden zelfs niet gehoord dat er een H. Geest bestond, waaruit

Paulus zeer natuurlijk de gevolgtrekking maaakte, dat ze dan zonder eenigen twijfel ook niet door een bemachtigden dienstknecht des Heeren waren gedoopt, weshalve hij — Paulus — hen nogmaals doopte, en daarna den H. Geest op hen bevestigde.

Dat de H. Geest als Leidsman, Trooster en Geest der Waarheid niet aan iedereen, welke nog in zijne zonden vertoeft, gegeven wordt, is wederom geheel in overeenstemming met het wezen er van. Dr. Talmage zegt er van: „De Heilige Geest woont niet in onwaardige en ontoebereide tabernakelen. Paulus — zoo gaat hij voort — maakt de voortreffelijke verklaring, dat het lichaam des menschen, wanneer gevuld met de macht des Heiligen Geestes, daarvan eenen Tempel wordt, en de Apostel wijst op het gewicht ervan, om tot woonplaats van eenen zóó Heiligen Geest te dienen. Geloof in God leidt tot bekeering van zonde, daarna volgt de doop tot vergiffenis dier zonde, en pas daarna, nadat n.l. het wezen gereinigd is der vroegere zonde kan de Heilige Geest komen als eene speciale gift Godes.”

Ons rest nu nog te doen zien op welke wijze dien H. Geest door geautoriseerde dienstknechten in vroegere dagen werd toegediend, om daaruit de gevolgtrekking te maken, hoe en op welke wijze dienzelfden Geest thans op de gedoopte leden dient te worden bevestigd.

Toen dan Paulus die menschen daar te Efeze nogmaals had gedoopt, *leidde hij hen de handen op* en zij ontvingen den H. Geest, (Hand. 19 : 6). Deze manier om n.l. de handen op te leggen is altoos de wijze geweest waarop de mannen van ouds, die onmiddellijk na Christus leefden, zich van hunne taak te dien opzichte hebben gekweten.

Toen de Apostelen te Jeruzalem hadden gehoord, dat ook Samaria het Woord Gods had aangenomen, zonden zij Petrus en Johannes, en nadat deze twee Apostelen gebeden hadden, *legden zij de handen op hen*, die nog maar alleen gedoopt waren, en 't verslag van Lucas in Hand. 8 : 17 zegt ons, dat pas daarna zij den H. Geest. ontvingen

Nadat dezelfde Paulus, waarvan wij hebben verteld hoe hij later in Efeze deze verkeerdelijk gedoopte bekeerlingen vond, nog maar pas van Saulus tot Paulus was geworden, werd hij naar Damascus geleid, en Annanias, — evenals, de Apostelen Petrus en Johannes, een daarvoor bevoegd persoon, — *legde de handen op hem*, en op 't zelfde oogenblik werd hij van zijne blindheid waarmede hij geslagen was op die fatale reis, genezen, en met den H. Geest vervuld. En niet alleen was dit de handelwijze van Gods dienstknechten op het land waar de Zaligmaker hen deze dingen in Zijnen sterfelijken staat onderwees, ook op het weste-

lijke vasteland werd deze manier gevolgd, getuige Alma 31 : 36, waar ook deze geheiligde Godsman den H. Geest door 't opleggen der handen mededeelde. Toen later de opgestane Heiland onder de Nephieten aldaar verscheen, en nadat Hij hen vele lessen had gegeven, en op het punt stond om Zijne Eeuwige woning van glorie weder te betrekken, was een der laatste dingen die Hij deed, hen allen aan te raken opdat zij — Zijne discipelen aldaar — macht mochten hebben om op hunne beurt den Heiligen Geest te geven. (III Nephi 18 : 36—37.)

Dat het bedienen van den H. Geest op bovenomschreven wijze gebeuren moet, behoeven de Heiligen der Laatste Dagen echter niet alleen te gelooven uit 't gene wat de geschiedenis van het verleden daaromtrent zegt. Zijn de teksten als aangehaald uit den Bijbel van groote beteekenis bij 't uiteenzetten van dit beginsel, voor de onderzoekers van onzen Godsdienst, — van veel belang eveneens voor hen die geloof kunnen koesteren in het Boek van Mormon, de aangehaalde fragmenten der oude geschiedenis van de Nephieten, het feit dat God in de vorige eeuw aan den profeet Joseph Smith opnieuw ten opzichte daarvan een duidelijk voorschrift heeft gegeven, geeft wel voor de Heiligen der Laatste Dagen den doorslag. In eene openbaring betreffende het bestuur der Kerk, gegeven door Joseph den Profeet, in April 1830, zegt de Heer, sprekende over de plichten der ouderlingen in 't bijzonder, dat hun werk is om diegene welke in de Kerk gedoopt zijn te bevestigen, door het *opleggen der handen* voor den doop des vuurs en des Heiligen Geestes. (Leer en Verb. 20 : 41).

Zoo zien we derhalve voor ons in duidelijke trekken uiteengelijnd datgene wat iedereen moet gehoorzamen om zich in de schoonheid en heerlijkheid van het Godsrijk te mogen vermeien. Pas dan, wanneer deze dingen volbracht zijn is de H. Geest gewillig om altoos het roer in handen te nemen, en het karakter van de persoonlijkheid welke zich onder de vaan van het Evangelie schaarde, op te voeren tot de hoogste top van volmaking, het doel n.l. waarvoor de Heer het Evangelie heeft geopenbaard. Dat de volheid daarvan thans weder bezig is de aarde te omvatten, en voorbestemd om nimmermeer te worden weggenomen, moge de Heiligen der Laatste Dagen verblijden, en hen het groote gewicht van hunne zending doen beseffen, als te zijn de machtdragers Gods op aarde, door wien Hij den invloed van Zijn eigen persoonlijkheid aan Zijne kinderen op aarde wil schenken.

BRIEFSCHRIJVEN

door JOSEPH SMITH. (*Millennial Star 1850.*)

De kunst om te kunnen schrijven is eene der grootste zegeningen, welke wij genieten. Het is onze plicht haar aan te kweeken, en ons voorrecht haar te gebruiken. De gedachten des harten kunnen hierdoor werken zonder het lichaam, het verstand kan spreken zonder het hoofd, wat misschien duizend mijlen weg kan zijn, ja zelfs nog voor eeuwen lang, nadat het vleesch is teruggekeerd tot zijne moeder, het stof. Geliefde lezer, hebt ge ooit nagedacht over deze eenvoudige, zoo bruikbare, deze hemelsche zegening? Het is eene der beste gaven Gods tot het menschedom en het is het voorrecht des menschen ervan te genieten. Door middel van schrift is het Woord des Heeren van geslacht tot geslacht aan de inwoners der aarde overhandigd geworden. Eveneens zijn de uitvindingen en de wetenschap des menschen, eeuw na eeuw ontvangen geworden door de wereld, door middel van het geschrevene. Door de kunst om te kunnen schrijven zijn de handelingen des levens, gelijk het uitspansel over den oceaan door den loop der tijden uitgespreid voor de oogen van het opkomende geslacht, om op te kunnen staren. Bezig zijnde de zegeningen en geneuchten op te sommen, voortvloeiende uit deze edele kunst, laat ons echter ook niet vergeten het oog voor een oogenblik te richten op enkele der nadeelen en den vloek aangericht door misbruik van dit hooge voorrecht. Aanschouwende welk een groote brand een klein vuur in staat is aan te steken, laat ons niet werkeloos staan. Laat ons niet vergeten een beter voorbeeld te geven, wanneer we den lasteraar gretig zijne pen zien doopen in gal, om schande te brengen over de goede naam van een of ander onschuldig persoon. Laat ons weenen, want zoo doen de hemelen, wanneer wij een groot man der aarde zijne glorie zien schrijven in de tranen der vaderloozen en weduwen. Laat ons treuren, wanneer des werelds ijdelheid bedriegelijk is geschreven in letters van goud. Genoeg echter, de boozen zijn hun eigen doodvonnis schrijvende, en het heil des Heeren zal het toevluchtsoord hunner leugens wegzweepen.

Wij als de discipelen van den gezegenden Jezus zijn bij iedere overweging gebonden om de godsdienst een zegen te doen zijn voor de inwoners der aarde, en waar wij dit verheven voorrecht misbruikt zien, een meer edel voorbeeld voort te brengen. Om onze zaken te doen op een meer gewijde en onschendbare wijze, en als dienstknechten des Heeren, welke Zijne goedkeuring dienen te hebben in alle dingen, geene fouten van onszelfen verbergen, of bescherming verleenen aan eenige onvolkomenheid in anderen,

nog aanstoot geven, wijl we alsdan schande en oneer brengen over de groote zaak van onzen Hemelschen Vader.

Het is welbehagelijk voor God, het menschedom de hen geschonken zegeningen te zien gebruiken, en niet misbruiken. Daarom alzoo, als de Heiligen verblijven in hun geloof, waartoe zij geroepen zijn, dan zal de aarde hare vermeerdering voortbrengen, en de zegeningen des Hemels zullen bij hen verblijven, alsmede zal de Heer hen eene zuivere taal schenken, terwijl de glorie van God zich opnieuw zal doen vinden onder de rechtvaardigen der aarde. Alle dingen zijn voor de menschen; de menschen echter daarentegen niet voor alle dingen. Geliefde broederen, alvorens wij de wereld kunnen leeren, hoe datgene te doen wat recht is, moeten wij in staat zijn zelve goed te kunnen doen, daarom derhalve bij de liefde van Hem, Wiens juk zacht is en Wiens last is licht, Die sprak zooals nimmer nog iemand sprak, laat ons enkele ideën geven omtrent dit onderwerp, in overweging voor dezulken wier bedoeling het is, hunne naasten lief te hebben als zichzelve voor de zaak van rechtvaardigheid en het eeuwige leven.

Schrijft nooit eenen brief aan vriend noch vijand, tenzij ge zaken met hen hebt te verrichten welke niet op andere wijze kunnen worden gedaan, of, tenzij ge nieuws hebt mede te deelen wat beide tijd zoowel als geld waardig is. Door zoo te doen zult ge het vertrouwen vermeerderen, en portkosten besparen.

Schrijft nimmer iets aan vriend noch vijand, wat ge bevreesd zoudt zijn ook voor vriend of vijand voor te lezen, want brieven op een afstand, en speciaal van twee of drie duizend mijl, worden met groot verlangen tegemoet gezien, en wanneer niemand de betrouwbaarheid der menschen of zaken kan beoordeelen, zijt ge alsdan in gevaar een misverstand te berokkenen zoowel omtrent uzelf als uw land, uwe vrienden en uwe vijanden, en legt in den mond der eerbaren zoowel als in die der oneerlijken een leugen, welke de waarheid in haar traspgewijze maar deugd-zame weg niet mag tegenspreken, totdat gij u reeds bevindt onder zwijgende verachting.

Schrijft nooit iets anders dan waarheid, want waarheid is hemelsch, en is evenals de zon die altijd schitterend en helder is, en zichzelve zonder logica bewijst te zijn, zonder redenen en zonder getuigen, en nimmer faalt. Waarheid is van den Heer en zal triompheeren.

Berisp nimmer, noch vriend noch vijand in eenen brief, tenzij door openbaring, want in de eerste plaats, uwe bijzondere bedoelingen dienen altijd goed te zijn, wijl ze er onderhevig aan zijn om publiek te worden, omreden iederen brief kan worden opengebrouwen, en uwe opinie, alleen ééne zijde der kwestie be-

schouwende, kan verspreid geraken naar alle winden, en hij met wien ge het goed moogt hebben gemeend, ontvangt kwaad, en zelven zijt ge niet bevoordeeld. Nogmaals, men kan ternauwernood een taal vinden op aarde, geschreven of gesproken heden ten dage, welke de ware meening des harten overbrengt tot goed begrip van iemand anders; ge zijt onderhevig er aan om misverstaan te worden, en onaangename gevoelens te verwekken, en gij enkel, om een voorbeeld te gebruiken, bloedt aan eene oude wonde, houdende het voor wild vleesch, wanneer het enkel een weinig olie behoeft van den barmhartigen Samaritaan in persoon, om het te heelen.

Onverschillig, hoe zuiver uwe bedoelingen ook mogen zijn, onverschillig hoe hoog ge ook moogt staan, ge kunt iemands hart niet toetsen wanneer hij afwezig is, zoo goed als wanneer aanwezig. Zekerlijk, ge werpt uwe paarden niet voor de zwijnen, maar ge gooit uw goud te grabbel, en men berooft u om uwe dwaasheid. Inplaats van berisping, geef goede raad, en wanneer onder vier oogen, berisp een wijs man, en hij zal u liefhebben, en zoo ge met uwen vriend alzoo handelt, dan kan u niets verweten worden. En zoo kunt ge leven, niet alleen onbevlekt, maar ook onverdacht.

Schrijft nimmer iets, wat ge bevreesd zoudt zijn, gedrukt te zien, of wat aanstoot zou kunnen geven aan het kuischte oor, of wat het zachtste hart pijn zoude doen. Als ge schrijft, wat ge beschaamd zoudt zien gedrukt en in 't licht te zien gegeven, dan zijt ge partijdig, en zoo ge datgene mocht schrijven, wat de deugd zoude beleedigen, dan hebt ge niet den geest des Heeren, en zoo ge iets mocht schrijven wat het gevoelige harte zoude wonden, dan weidt ge niet des Heeren lammeren, en zoo moogt ge dan weten dat ge alsdan niet bezig zijt aan anderen datgene te doen, wat ge gaarne wenschte dat anderen u zouden doen. De eenige regel, die wij zouden wenschen te geven om brieven te schrijven, is deze: schrijft wat ge zoudt willen gepubliceerd te zien in deze wereld en in die welke te komen staat. En wij zouden wenschen van God, dat niet alleen de volgelingen van Christus, maar dat de geheele wereld willig zoude zijn, dezen regel op te volgen. Dan zouden de geboden worden onderhouden, en niemand zoude één woord schrijven tegen den Heer zijnen God. Niemand zoude alsdan één letter schrijven tegen zijnen vader of tegen zijne moeder. Niemand zoude één woord schrijven tegen zijnen naaste. Niemand zoude iets hoegenaamd ook maar schrijven tegen eenig schepsel Gods. Niemand zoude eenige behoefte gevoelen tegen iets of iemand iets te schrijven behalve tegen de zonde, en dan zoude de wereld waard zijn om in te leven. want niemand kon meer worden beleedigd.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

B. G. THATCHER.

Assistent:

B. TIEMERSMA.

LIEFDE IN HUIS.

„Daar is schoonheid in het rond,
Als er is liefde in huis.”

Zoo zingt eene van onze schoone liederen, en zeer terecht. Wat toch is schooner, wat is aangener, en meer opbouwend dan de onderlinge liefde te zien en te ondervinden van onze huisgenooten. Veronderstelde liefde is het geweest, die het begin van het huisgezin heeft doen ontstaan. De nauwste banden snoeren gemeenlijk de huisgenooten saam, en 's levens hoogste geluk is te vinden binnen den kring van het eigen tehuis. Daar is een sprank van Goddelijkheid in onze innerlijke samenleving, waarvan liefde de kenmerk dient te zijn. Liefde kan nimmer hare ware uiting vinden, dan tenzij ze zich omringt met wezens welke geliefd kunnen worden. Hierin ligt een gedeelte opgesloten van het geheim van ons bestaan. Het huisgezin nu is de plaats, waar de liefde dient te worden gekweekt. Onze huisgenooten zijn de eersten, welke aanspraak op onze toewijding hebben. En is er geene schoonheid alom, waar deze hemelsche deugd wordt toegepast?! Waar de vader de moeder liefheeft en omgekeerd; de ouders hunne kinderen, en de kinderen hunne ouders en elkander? Zeker, daar is een vonk der Goddelijke genade nedergedaald in hunne harten, en den hoeksteen gelegd voor de eeuwige vreugd. In onze eeuw van genotzucht wordt dikwijls, veel te dikwijls het geluk gezocht buiten de muren van ons eigen heiligdom. En toch, hoe dwaas! Waar ter wereld wordt onze komst met zóó veel waar verlangen, vrij van eenige bijbedoeling tegemoet gezien, dan in ons eigen tehuis? Wij kunnen door onderlinge liefde en eendracht van ons eigen woning een paradijs maken, waar ons de zoete rust wacht na de vermoeienissen op onze reis in de dorre woestijn der dagelijksche zorgen. Een paradijs op aarde, waar 's Heeren goedkeuring op rust, waar Goddelijke vrede heerscht, en de engelen welgevallig op nederblikken.

Kan dit reeds in ieder huisgezin zoo zijn, waar met liefde wordt gewoekerd, hoeveel te meer in de huisgezinnen van de

Heiligen der Laatste Dagen. In die huisgezinnen, waar de leden onderling staan onder de reinigende en liefdegevendende invloed van den Heiligen Geest. Daar kan en moet ware liefde de grondtoon wezen van de samenleving. Daar dient de Vader als de priester, te zijn doordrongen van zijne Goddelijke roeping, om in de eerste plaats te midden der zijnen het goede woord des vredes door zijne daden te verkondigen. Daar dient de moeder, — hare roeping zich bewust — het besef te hebben van het groote voorrecht haar geschonken om de zorgzame fee der liefde te zijn, die waakt voor en acht geeft op de belangen der haren. En daar ook dienen de kinderen hunne ouders te gehoorzamen en liefde onder elkander te ontwikkelen, om als het zaad van Israël groot gebracht te worden in het Evangelie. Waar dan in werkelijkheid de innerlijke liefde wordt gekweekt en zich uit door de onderlinge eendracht en vreê, daar wordt een groot gedeelte van het ware geluk des levens geschapen. Daar is inderdaad schoonheid in het rond. Het hart verheft zich met liefde en dankbaarheid tot den Schepper, vervuld met lof voor de heerlijke gave van het leven, en zoo daar ooit de moeiten des levens komen, dan is er een schild ontstaan, wat in onderlinge liefde de draagkracht vindt om de scherpste pijlen te kunnen weerstaan.

Gelijkt uw huisgezin op dit beeld geliefde lezer? Zoo ja, dan zijt ge bezig om een deel van uwe plichten als Gods Heiligen te vervullen, en is de glimlach des Heeren over u, maar zoo niet, begin dan nog heden om uwe omgeving overeenkomstig dit beeld in te richten, want dan hebt ge nog hierin eene tekortkoming welke aangezuiverd dient te worden alvorens op den weg der volmaking kan worden verder gegaan.

AANGEKOMEN.

Op 16 Augustus 1911 zijn de volgende zendelingen aangekomen:

Ouderlingen Joseph B. Storrs uit American Fork, Alonzo Barker uit Willard, Wm. E. Mc. Cullough uit Salt-Lake-City, John E. Sanders uit Murray en Orson M. Calder uit Vernal, Utah, Ouderling Frank F. Pyott uit Georgetown, Idaho.

Ouderling Storrs is de Luiksche, Barker de Arnhemsche, Mc. Cullough de Amsterdamsche, Sanders de Groningsche en Calder en Pyott de Rotterdamsche Conferentie aangewezen als arbeidsveld.

GEWICHT OF BETEKENIS VAN DE KERK VAN CHRISTUS,

door EDWARD H. ANDERSON.

(*Vervolg van bladz. 252.*)

Uit het Nieuwe Testament leeren wij, dat de Heiligen al spoedig uitziende waren naar de tweede komst van Christus, maar Paulus en Petrus voorzeiden in hunne brieven dat er eerst eene afwijking moest komen van de waarheid — een afval. Paulus waagt zich aan eene zeer krachtige voorspelling hiervan zelfs, en zegt als volgt: „En wij bidden u, broeders! door de toekomst van onzen Heere Jezus Christus, en onze toevergadering tot Hem, dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, nog door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons geschreven, alsof de dag van Christus aanstaande ware. Dat u niemand verleide op eenigerlei wijze: want die komt niet, tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij de mensch der zonde, de zoon des verderfs; die zich tegenstelt en verheft boven al wat God genaamd, of als God geëerd wordt, alzoo dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertoonende, dat hij God is. Gedenkt gij niet, dat ik nog bij u zijnde, u deze dingen gezegd heb? En nu, wat Hem wederhoudt, weet gij, opdat Hij geopenbaard worde ter zijner eigene tijd. Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alreede gewrocht; alleenlijk, Die hem nu wederhoudt, Die zal hem wederhouden, totdat hij uit het midden zal weggedaan worden. En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden, denwelke de Heere verdoen zal door den Geest Zijnsmonds, en teniet maken door de verschijning Zijner toekomst; hem zeg ik, wiens toekomst is naar de werken des Satans, in alle kracht, en teekenen, en wonderen der leugen; en in alle verleiding der onrechtvaardigheid in degenen, die verloren gaan; daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, om zalig te worden. En daarom zal hun God zenden eene kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden gelooven; opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid.”

Verdere Schriftuurlijke bevestiging kan gevonden worden in 2 Petr. 2 : 1, 3; 2 Tim. 4 : 1—4; Hand. 20 : 27—30; Gal. 1 : 7; Joh. 2 : 18; Matth. 24 : 10—13. In het Boek van Mormon, — hetwelk de Heiligen der Laatste Dagen beschouwen als eene getuige van God en den Bijbel, en van dezelfde beteekenis in zooverre als de leeringen aangaat betreffende het Evangelie van Jezus Christus, — zijn eveneens menige soortgelijke voorspellingen gegeven, aangaande de afval, en verkondigd aan het volk op het Amerikaansche

vasteland. Deze zijn zeer duidelijk en opmerkenswaardig, en geven een nauwkeurig omschreven verslag betreffende de toestanden die de overhand zouden hebben in het latere Christendom, gedurende de periode van afval. (Leest 1 Nephi 13, 14, 15; 2 Nephi 26 : 19—22; 27 : 1; 28 : 3—16; 29 : 3).

Het zal niet noodig zijn om in dit artikel aan te toonen, hoe die afval plaats greep. Voor ons doel is het genoeg te weten, dat het voorspeld was, en plaats vond. Onder de redenen was in de eerste plaats: vervolging, dan ten tweede: beloften en toezeggingen van vrede, weelde en genotzucht; — scheuringen in de Kerk, welke de organisatie en den geest gingen wijzigen; — verandering van de oorspronkelijke eenvoudige aanbidding tot die van namaaksels als processies, wierook en afgodisch Heidendom, alsmede veranderingen in het Avondmaal, en de verordeningen van het Evangelie, gekleurd met Paganistische ideën.

De afval ging weliswaar trapsgewijze, maar was volkomen, en ofschoon de juiste tijd niet definitief kan worden vastgesteld, een voldongen feit werd het reeds, niet vele eeuwen na den dood van onzen Heer Jezus Christus. Een geestelijke nacht als 't ware daalde neder op de natiën en op het verstand der volkeren. Hervormers stonden van tijd tot tijd op, welke trachtten het kwaad te verbeteren, en nieuwe waarheden tot de wereld brachten, maar door hen werd niet de verloren Autoriteit weder hersteld, en het priesterschap welke de bevoegdheid is om in Godes naam te handelen, was niet onder hen. De hervormers met hunne nieuwe ideën, die een onnoemelijk aantal secten deden verrijzen, maakten geene aanspraak op autoriteit, maar volgden elkander allen, om aan te toonen dat geene Goddelijke bevoegdheid bestond onder de Katholieke Christenen. En het is een bewijs op zich zelve, dat zonder autoriteit, geen nieuwe ideën, onverschillig hoeveel in aantal, of hoe belangrijk ook, dit tekort konden dekken. Het is duidelijk, dat én de Kerk èn het Priesterschap, beiden van hen waren weggenomen voor een tijd, als getoond in Openbaring 12 : 1—6, en opgeborgen, zoodat „de poorten der hel het niet zouden overweldigen.”

Maar even klaarlijk is het dat de beloften, dat n.l. de Kerk en het Priesterschap zoude worden hersteld (Openb. 14 : 6) vervuld zijn geworden. De Heiligen der laatste Dagen getuigen, dat dit gebeurde in het begin van de 19e eeuw, als wanneer de bedee-ling van de volheid der tijden was ingetreden, bij de verschijning van God den Vader en Zijnen Zoon Jezus Christus, aan den Profeet Joseph Smith. Wij getuigen, dat door openbaring van God, de Kerk van Jezus Christus opnieuw is opgericht in zijn

oorspronkelijken vorm, met Apostelen, Profeten, Evangelisten, Herders en Leeraars, en dat de macht van God om in Zijnen naam te handelen op de menschen is bevestigd, gelijk in de dagen van den Zaligmaker; — de volmacht van het Heilige Priesterschap namelijk. Wij leven onder deze heerlijke toestanden, en door de genade van onzen Vader in den Hemel, kunnen allen welke voldoen aan de eischen, de zegeningen genieten van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, welke leert de godsdienst van heden, gisteren en van eeuwigheid.

De eischen verbonden aan het lidmaatschap zijn even eenvoudig als van ouds; — hebt geloof in God, bekeert u van uwe zonden, wordt gedoopt door iemand welke volmacht daartoe heeft, en hebt den Heiligen Geest op u bevestigd door de oplegging der handen van iemand die daartoe eveneens de noodige bevoegdheid bezit. Dit alles is om uwe gewilligheid te toonen, om in te stemmen met deze en andere geboden van den Zaligmaker. Aldus voldaan hebbende, zult ge weten voor uzelfen dat dit de weg der waarheid is, en daarna, zoo ge uw leven wijdt aan het onderhouden van de geboden, is u beloofd zoowel vrede in deze wereld, als eeuwige zaligheid.

Een half miljoen menschen misschien, behooren heden nog slechts tot de Kerk. Maar dit is de levende Godsdienst van het Heden, waarvan in trouwe kan worden gezegd: Het is eene godsdienst om met te leven, eene godsdienst om met te sterven, eene godsdienst welke licht geeft in donkerheid, ondersteunt bij ontsteltenis, en standvastig staat in dagen van voorspoed, — alsmede den ondervrager leidt tot dat gezegende land, waar de boosheid zijne moeiten staakt, en de vermoeide tot zijne ruste komt.

Wat deze Kerk heeft volvoerd in de verkondiging van de godsdienst van Jezus Christus, weder oprichtende de zedeleer van het Evangelie, het oog gericht op de dagelijksche behoeften zoowel maatschappelijk als geestelijk van het lichaam, bekend als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, persoonlijk en in zijn geheel, zoude een zeer interessante en leerzame studie vormen, en ten slotte bewijzen, dat het Evangelie van Jezus Christus is de succesvolle godsdienst van het Heden.

Wat gij gisteren verzuimd hebt, hebt gij eeuwig verzuimd, want elke dag heeft zijn eigen verplichtingen.

STILLING.

VERSLAG DER ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

Op Zondag 27 Augustus l.l. werd de aangekondigde Arnhemsche Conferentie gehouden. Beide vergaderingen hadden plaats in het gewone vergaderlokaal, Walstraat 6.

Nadat in de morgenvergadering, — om 10 uur aangevangen, — het avondmaal was bediend door Ouderlingen J. B. Knight, J. C. Stoel, F. Summerill en C. Wheeler, en er een kort openingswoord was gesproken door Conferentie-President C. F. Paine, waarin hij in enkele zinnen wees op de noodzakelijkheid van bekeering, trad als eerste spreker op Ouderling D. C. Lyon, welke het verspreiden van het Evangelie aanbeval, en wees op de persoonlijke verantwoordelijkheid van iedereen, aanhalende dat alleen eendracht sterk maakt.

Pres. P. Badger, nu het woord voerende, deed aan het licht komen hoe thans Gods geboden evenals ook in Noachs dagen dienden te worden gehoorzaamd.

Hierna werd bij monde van Pres. Paine de algemeene Kerkautoriteiten en die der Ned. Belgische zending, alsmede de Ouderlingen der Arnhemsche Conferentie in 't bijzonder, voorgesteld, en met algemeene stemmen erkend en ter ondersteuning aangenomen. Eveneens werd er een verslag uitgebracht der werkzaamheden van de laatste zes maanden in de Arnhemsche Conferentie verricht. Nadat ter verpoozing een onzer liederen was gezongen, werd de rij der sprekers opgevolgd door Ouderling C. M. Clawson, die den nadruk legde op het feit, dat ofschoon de verschillende gewijde geschriften door onderscheidene schrijvers zijn voortgebracht, er toch duidelijk eene onderlinge eenheid valt te constateeren, wat toegeschreven dient te worden aan de inspiratie van Een zich gelijkblijvend Wezen. Tevens werd door hem met een enkel woord gewezen op de persoonlijkheid van God.

Na dien trad op Ouderling H. R. Hulshoff, de noodzakelijkheid van den waterdoop als onderwerp kiezende. Wedergeboorte is niet de bekeering, maar den doop door onderdompeling, welke alleen voltrokken kan worden aan verantwoordelijke personen. Ouderling R. W. Evans volgde thans, welke achtereenvolgens sprak over de kinderdoop, de val van Adam en de gevolgen daarvan, alsmede dat geene kinderen worden gestraft voor de zonden der ouders. De laatste spreker was Ouderling H. Noorda, welke zich bepaalde bij eene uiteenzetting van de herstelling van het Evangelie.

De avondvergadering begon om halfzeven, en na gebruikelijk zingen en gebed was thans Ouderling G. Meenderink de eerste spreker. Hij bepaalde de aanwezigen bij den toestand der wereld

ten tijde van de wederoprichting van het Evangelie, aantoonende de noodzakelijkheid voor de wereld om het Evangelie als leidend beginsel te bezitten.

Conferentie-President G. M. Farrer was de tweede spreker, welke de noodzakelijkheid van den doop op den voorgrond bracht, dit in verband brengende met het leven der Heiligen, nadat den doop is ondergaan.

Ouderling J. B. N. de Haan, thans opgetreden, sprak over het feit, dat wij niet de beginselen van het Evangelie van Christus prediken, omdat anderen het vóór ons hebben gedaan, maar wijl de Heer het thans opnieuw heeft geopenbaard. Met een enkel woord wordt door hem ook nog gewezen op de Goddelijkheid van het Boek van Mormon. Ter onderbreking zong men 2 verzen van Lied 103, waarna Ouderling A. Bakker werd opgeroepen, welke sprak over het Koninkrijk van God en hoe het was opgericht in de dagen van Christus, daarna verbroken, en opnieuw hersteld in dezen tijd. De bespreking hiervan werd voortgezet door den volgende spreker, Ouderling B. Tiemersma, welke in 't bijzonder de waarheid der woorden van Christus deed uitkomen, dat n.l. het Koninkrijk Gods binnen in ons is, in verband hiermede er op wijzende, dat het noodig is dat het Evangelie nageleefd wordt.

Zendings-president B. G. Thatcher was de laatste spreker, en bevestigde in korte trekken al hetgene door de voorgaande Ouderlingen was gezegd geworden, in 't bijzonder er op wijzende dat iedereen geoordeeld zal worden door de woorden uit den mond van Christus uitgegaan

De vergaderingen waren goed bezocht, en een uitstekende geest was waar te nemen, zoodat zonder twijfel deze Conferentie veel tot onderlinge verbetering heeft bijgedragen, en eveneens de aanwezige vreemdelingen in hun onderzoek heeft versterkt.

Op Maandag 28 Augustus werd er eene speciale vergadering voor de aanwezige zendelingen gehouden, alwaar verschillende verslagen werden uitgebracht, en door Pres. Thatcher uitmuntende raad werd gegeven.

Z O R G E N.

Veel zorgen, die als netels zijn;
Zacht raakt gij ze aan: — zij branden!
Tast toe met flinke handen,
Dan doet de greep geen pijn.

BILDERDIJK.

MIJNE GETUIGENIS.

Toen tot mij kwam een zending,
En bracht een: „Straal van levend licht,”
Was 't eerst mijn plan, hem te weerstaan,
Hem wijzend op zijn dwaazen (?) plicht,

Te leeren, wat niet kan bestaan
— Zooals de wijze wereld leert
Aan ieder met een goed begrip (?),
En daarom God den rug te keer. —

't Kwam anders uit, dan 'k had gedacht,
En 'k dank God er eerbiedig voor,
Die in mij werkte met Zijn Geest,
Wijl 'k thans graag 't Evangelie hoor.

Die zend'ling sprak van liefd' en licht,
Geloof, bekeering, doop en Geest;
Van Hem die aan het kruishout stierf,
En aller Redder is geweest.

Hij legde mij den Bijbel uit
Zooals 'k nog nimmer had gehoord;
Maar toch, — het moest de waarheid zijn,
't Stond immers duid'lijk in Gods Woord:

Hoe eens een Engel vliegen zou,
Om 't Godlijk woord te brengen weer,
Al roepend met een groot stem:
„Vreest uwen Heil'gen God en Heer.

„Geeft heerlijkheid, en bidt Hem aan,
„Die aarde, hemel, zeeën schiep;
„Het uur des oordeels is nabij,
„Van Hem, die 't al te voorschijn riep!” —

ROTTERDAM.

Om kort te gaan, 'k werd overtuigd,
En boog mijn knieën weer voor God;
'k Vroeg diep ontroerd, of Hij voortaan
Besturen wou geheel mijn lot.

Nu weet 'k, wat eerst slechts was *geloof*,
Dat Vader in den Hemel leeft,
En mij, als 'k Zijn geboden houd
Steeds ruime zegeningen geeft.

'k Weet, Joseph Smith was een Profeet,
Hij openbaarde 't God'lijk woord,
Ontvangen in deez' laatsten tijd:
„Verkondigt 't Evangelie voort!

„Aan ieder volk geslacht en taal,
„Aan heel het menschedom op deez' aard,
„Zend boden uit naar ieder oord,
„Dat meen'ge ziel nog wordt vergaard”.

'k Weet nu, dat om der Waarheid wil
Geleden wordt veel hoon en spot,
'k Weet ook, als 'k volhoud totaan 't end
'k Mijn loon ontvangen zal van God.

Ik bid mijn' Vader dag aan dag,
Om Zijnen steun in deze taak,
Want 'k weet, dat zonder Zijne hulp
Ik van den goeden weg afraak.

Dat God ons allen zeg'nen moog,
Zijn Geest ons blijve steeds nabij,
Opdat wij sterk zijn tot aan 't eind,
Is mijn gebed voor u en mij!

J. J. v. LANGEVELD.

OVERLEDEN.

VAN SANTEN. Te Salt-Lake-City is op 13 Jull 11. overleden Jan Nicolaas van Santen, zontje van Dirk M. en Alwine H. v. Santen. 't Kind was geboren 11 Maart 1911.

VERMEIJ. Te Dordrecht is op 3 Juni 11. overleden Hendrik Albert Vermeij. Geboren 12 Aug. 1902, was hij gedoopt op 25 Aug. 1910 door Ouderling A. T. Mc. Kell en bevestigd op 28 Aug. door Ouderling H. L. Spencer.

(Wegens eenig verzuim buiten onze schuld kon dit laatste doodbericht pas heden worden geplaatst.)

INHOUD.

De Heilige Geest	Blz. 261	Verslag der Arnhemsche Con-	
Briefschrijven	„ 266	ferentie	Blz. 274
Liefde in huis	„ 269	Mijne getuigenis	„ 276
Aangekomen	„ 270	Overleden	„ 276
Gewicht of Beteekenis van de Kerk van Christus (vervolg van blz. 252) „	271		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.